

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/170/2024
Identifikačné číslo spisu:	8113207651
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8113207651.7

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti DS Service, s. r. o., Prešov, Hlavná 11, IČO: 36 842 303, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária ROSOVÁ HUSOVSKÁ, s.r.o., Prešov, Slovenská 69, IČO: 51 290 901, proti žalovanej Ing. W. C.Č. Q., narodenej X. U. XXXX, F., Y. X. XXXXX/XX, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., Prešov, Masarykova 13, IČO: 36 492 086, za účasti intervenienta na strane žalobcu F. Š., F., P. A. XXXX/XX, právne zastúpeného advokátom Lukášom Kišeľakom, Prešov, Weberova 8, o zaplatenie 100.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn.: 29C/160/2013, o dovolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2024 sp. zn. 13Co/71/2023, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. apríla 2024 sp. zn. 13Co/71/2023 a vec mu vracia na ďalšie konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozhodol rozsudkom (v poradí druhým) č. k. 29C/160/2013-414 zo dňa 26. apríla 2021 tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 100.000 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 11. 12. 2010 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobcovi a intervenientovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92 %.

1.1. Žalobca sa predmetnou žalobou voči žalovanej domáhal vrátenia pôžičky, ktorá mala byť poskytnutá intervenientom dňa 10. 09. 2010 na základe ústnej zmluvy, ktorú sa táto zaviazala vrátiť v lehote 3 mesiacov s úrokom 1,5 % mesačne. Prevzatie poskytnutej pôžičky žalobca preukazoval výdavkovým pokladničným dokladom (ďalej aj VPD) zo dňa 10. 09. 2010, ktorý obsahuje generácie veriteľa a dlžníka, výšku poskytnutej sumy 100.000 eur, účel - pôžičky s uvedením 1,5 % úroku, maximálne 3 mesiace, vrátane podpisu veriteľa a dlžníka. Poskytnutie uvedenej pôžičky žalobca preukazoval výberovým dokladom z pobočky ČSOB a.s. Prešov zo dňa 10. 09. 2009 o 12:46 hod. zo strany intervenienta v sume predmetu pôžičky, ako aj emailovou komunikáciou medzi žalovanou a intervenientom zo dňa 21. 05. 2012 pod bodom 6 obsahom, ktorej je jej vyhlásenie, že budú z jej strany voči nemu splatené všetky pozdĺžnosti s príslušenstvom.

1.2. V odôvodnení svojho rozsudku súd reprodukoval výpovede intervenienta, svedkyne T. W., žalovanej, svedka H. U., svedka X. F.. Súd prvej inštancie skonštatoval, že pokiaľ išlo o vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, teda jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení hodnotil jednak izolovane a jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Pri svedeckej výpovedi súd hodnotil najprv všeobecne vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k účastníkom, k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň a ďalej vzhľadom na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie určitých skutočností, ďalej na spôsob reprodukcie týchto skutočností, správaní pri výpovedi a pod. Uviedol, že je nesporné, že všetci vypočutí svedkovia mali buď obchodnoprávny alebo pracovnoprávny vzťah k žalovanej, resp. intervenientovi, preto z uvedeného hľadiska súd prvej inštancie vychádzal z rovnakého stupňa vierohodnosti nimi tvrdených skutkových okolností.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že pravdivosť tvrdení svedkov H. U., ako aj X. F. bola v tomto prípade tak ako to konštatoval odvolací súd spochybnená predloženými listinnými dôkazmi. Obaja svedkovia zhodne vo svojich výpovediach na pojednávaní konanom dňa 11. 03. 2015 uviedli, že k odovzdaniu pôžičky malo dôjsť dňa 10. 09. 2010 doobeda. Uvedené tvrdenie je však spochybnené dokladom o výbere peňažných prostriedkov z účtu intervenienta, následne odovzdaných v predmete pôžičky, ktorý bol realizovaný dňa 10. 09. 2010, avšak o 12:46 hod., teda nemohlo dôjsť podľa tvrdenia uvedených svedkov k poskytnutiu pôžičky v sídle spoločnosti Human Prosperity Group s.r.o. v doobedňajších hodinách. Uvedená skutočnosť bola preukázaná aj výpoveďou účtovníčky intervenienta, ktorá potvrdila, že bola osobne prítomná pri výbere uvedených finančných prostriedkov a spolu s intervenientom išla pred sídlo spoločnosti Human Prosperity Group s.r.o. s uvedenými finančnými prostriedkami a výdavkovým pokladničným dokladom, ktorý osobne vypísala s uvedením generálií veriteľa, sumy, účelu vrátane príslušenstva s tým, že žalovaná mala už iba dopísať svoje generálie a pripojiť svoj vlastnoručný podpis.

1.4. Pokiaľ svedok po 5 a pol roku od svojej predchádzajúcej výpovede upresňoval svoje vyjadrenie k času poskytnutia pôžičky s tým, že si už nepamätá, či k odovzdaniu peňažných prostriedkov došlo v doobedňajších alebo poobedňajších hodinách, ale že to bolo v čase pred jeho fyzickým obedom, potom súd takéto vyjadrenie svedka považuje za účelové v snahe prispôbiť svoju výpoveď prezentovanému právnomu názoru odvolacieho súdu pri hodnotení jeho svedeckej výpovede.

1.5. V súlade s prezentovaným názorom odvolacieho súdu bola potom spochybnená vierohodnosť nielen výpovede X. F., ale aj H. U., ktorý síce potvrdil, že mal od intervenienta prijať pôžičku vo výške 98.500 eur, čo potvrdil v čestnom prehlásení, na ktorom pravosť podpisu overil 18. 12. 2013, teda v čase, kedy prípadnému nároku veriteľa na jej vrátenie mohol čeliť námietkou premĺčania. Vo svojej svedeckej výpovedi ani raz neuviedol, ako sa chce alebo chcel vypoariadať s touto pôžičkou. V tejto súvislosti poukázal aj na konkurzný spis 2K 61/2014, kde H. U. dňa 31. 10. 2014 podal návrh na vyhlásenie konkurzu na svoju osobu pre platobnú neschopnosť, pričom v zozname peňažných záväzkov neuvádza svoj záväzok z tvrdenej pôžičky, ktorá mu mala byť poskytnutá zo strany intervenienta. V danom prípade neobstojí tvrdenie svedka, že uvedený záväzok nemohol uviesť, nakoľko nedisponoval dokladom o poskytnutí pôžičky, pokiaľ iný taký záväzok voči veriteľovi P. P. v zozname záväzkov v rámci konkurzného konania uviedol napriek tomu, že v konkurznom spise sa nenachádza žiadna písomná zmluva, resp. doklad o poskytnutí tejto pôžičky. Samotný veriteľ P. P. v čestnom prehlásení predloženom v uvedenom súdnom konaní potvrdil, že medzi ním ako veriteľom a H. U. ako dlžníkom nebola uzatvorená písomná zmluva, ani vystavený akýkoľvek doklad o poskytnutí uvedenej pôžičky.

1.6. Súd prvej inštancie tak potom z toho vyvodil, že vyššie uvedené skutočnosti tak vyvolávajú dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdenia svedka H. U., že peňažné prostriedky v predmete pôžičky na základe predloženého výdavkového pokladničného dokladu namiesto žalovanej boli odovzdané jemu osobne.

1.7. Na základe vyššie uvedených skutočností, potom súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového tvrdenia žalobcu, že peňažné prostriedky v predmete poskytnutej pôžičky intervenient odovzdal žalovanej, ktorá ich prevzatie potvrdila aj na predloženom výdavkovom pokladničnom doklade. Žalovaná pravosť svojho podpisu na uvedenom výdavkovom pokladničnom doklade nespochybnila a jej tvrdenie, že podpísala prázdny doklad, bolo vyvrátené výsluchom intervenienta a svedkyne W., ktorá vo svojej výpovedi potvrdila, že na uvedenom výdavkovom pokladničnom doklade vypísala údaje veriteľa, sumy,

účelu ich poskytnutia s tým, že žalovaná mala dopísať svoje údaje a pripojiť svoj podpis. Aj keď osobne prítomná pri odovzdaní pôžičky nebola, spolu s intervenientom po výbere peňažných prostriedkov z jeho účtu videla, že tento vstúpil do sídla spoločnosti Human Prosperity Group s.r.o. s peňažnými prostriedkami a výdavkovým pokladničným dokladom, ktorý jej následne odovzdal podpísaný žalovanou.

1.8. V tomto prípade mal súd prvej inštancie pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalovanej, že podpísala prázdny výdavkový pokladničný doklad, keďže v rozhodnom období už niekoľko rokov pôsobila ako podnikateľka v realitnej oblasti; v roku 2007 bola vyhlásená za najúspešnejšiu začínajúcu podnikateľku (č. l. 162), teda si musela byť vedomá prípadných následkov takéhoto konania.

1.9. Zároveň súd prvej inštancie neuveril tvrdeniu žalovanej, že uvedený výdavkový pokladničný doklad podpisovala ako morálnu záruku, ktorú opätovne nevysvetlila ani vo výpovedi po rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorej sa zamerala skôr na verbálne útoky spochybňujúce bezúhonnosť konateľa spoločnosti žalobcu a intervenienta.

1.10. Na základe vyššie uvedených skutočností, tak súd prvej inštancie vyhovel žalobe titulom dlhu z poskytnutej pôžičky vo výške 100.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 11. 12. 2010 do zaplatenia. Podľa predloženého výdavkového pokladničného dokladu bola splatnosť pôžičky dohodnutá maximálne na 3 mesiace, teda jej splatnosť nastala dňa 10. 12. 2010.

1.11. Žalobca si ďalej uplatnil nárok na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 1,5 % mesačne za obdobie od 10. 09. do 10. 12. 2010. Z ust. § 658 Občianskeho zákonníka nesporne vyplýva možnosť dohodnúť si pri peňažnej pôžičke úroky. Z predloženého výdavkového pokladničného dokladu vyplýva iba údaj o výške úroku 1,5 %, avšak absentuje akékoľvek zmluvné dojednanie, či ide o úrok mesačný alebo ide o úrok za obdobie 3 mesiacov s poukazom na dohodnutú dobu splatnosti pôžičky. Na základe uvedeného, preto súd žalobu v uvedenej časti pre neurčitosť zmluvného dojednania v zmysle ust. § 37 Občianskeho zákonníka zamietol.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 23. apríla 2024 sp. zn. 13Co/71/2024 rozhodol tak, že rozsudok vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi a intervenientovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania a žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal. (druhý výrok)

2.1. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania dospel k odlišnému skutkovému záveru, oproti záveru súdu prvej inštancie. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, ktorá je rozhodujúca pri zmluve o pôžičke, a to preukázanie reálneho odovzdania finančných prostriedkov zo strany intervenienta žalovanej. V tomto smere boli rozporné výpovede priamych aktérov zmluvy o pôžičke, ku ktorej žalovaná podpísala VPD, a to otázke prevzatia peňazí od intervenienta. Žalovaná poprela prevzatie finančných prostriedkov s tým, že tieto finančné prostriedky prevzal jej známy pán Jusko a tomuto jej tvrdeniu svedčia výpovede svedka U., ktorý potvrdil prevzatie finančných prostriedkov. Tento záver vyplýval aj z výpovede svedka F.. Zároveň z ďalších dôkazov, a to listín vyplýva, že pán U. vložil na svoj účet sumu 88.250 eur (č. l. 121 spisu) a tieto previedol obchodnej spoločnosti, a to v deň, kedy mala byť táto pôžička poskytnutá. Zároveň bolo preukázané, že intervenient sa mailom obrátil na pána U. a žiadal splatiť pôžičku vo výške 100.000 eur. Tento dôkaz, a to mailové výzvy intervenienta zo dňa 18. 01. 2011 a 01. 02. 2011 podľa názoru odvolacieho súdu boli rozhodujúce pre posúdenie skutočnosti, komu finančné prostriedky intervenient skutočne vyplatil. V konaní nebol predložený žiadny dôkaz, ktorý by rozumným spôsobom vyvrátil záver, že pokiaľ by pán U. neprevzal finančné prostriedky, prečo by mal byť vyzvaný zo strany intervenienta na ich vrátenie. Táto mailová komunikácia jednoznačne potvrdzovala výpovede svedka U. o tom, že finančné prostriedky boli poskytnuté jemu a následne ich vložil v zníženej výške na svoj bankový účet.

2.2. V zmysle § 657 Občianskeho zákonníka na základe zmluvy o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pre platnosť zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje osobitná forma, teda môže byť uzavretá ústne konkludentne, no musí spĺňať základné pojmové znaky, a to prenechanie veci na voľné nakladanie, ktoré sú druhovo určené na dočasné užívanie s povinnosťou ich vrátenia a s obvykle dohodnutou dobou vrátenia. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, kedy je potrebné, aby okrem konsenzu zmluvných strán došlo k reálnemu úkonu, a to odovzdaniu druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Odovzdanie vecí

sa môže uskutočniť priamo a okamžite, alebo aj prostredníctvom tretej osoby. V civilnom sporovom konaní je dôkazné bremeno preukázania skutočností tvrdených žalobou na žalobcov pod následkom rizika zamietnutia jeho žaloby, pričom v zmysle konštantnej judikatúry okrem iného v spore o vrátenie požičanej peňažnej čiastky má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke a že mu poskytol finančné prostriedky ako aj to, že žalovaný dlh riadne a včas nezaplatil. (NS SR sp. zn. 4Cdo/403/2014, NS ČR sp. zn. 33Cdo/472/2007, NS SR sp. zn. 3Cdo/325/2009) Pokiaľ nie je preukázané reálne odovzdanie finančných prostriedkov, nie je možné skonštatovať, že medzi stranami vznikol právny vzťah z pôžičky.

2.3. Odvolací súd poukázal na rozpory vo výpovedi intervenienta, ktoré sa týkajú otázky preukázania skutočnosti komu boli z jeho strany vyplatené finančné prostriedky, teda či žalovanej alebo F... Intervenient vysvetľoval skutočnosť, že mailovou komunikáciou vyzýval F.. na vrátenie finančných prostriedkov z dôvodu, že sa mal dotazovať na vrátenie peňazí pána U. po odchode žalovanej na materskú dovolenku (č. l. 84 spisu). Rovnaký záver vyplýval aj z jeho výpovede na pojednávaní dňa 29. 03. 2011 (č. l. 409), kde uviedol, že pri odchode na materskú dovolenku žalovaná ho odkázala na F., ktorý aj odpovedal na komunikáciu. Podľa správy Úradu práce sociálnych vecí a rodiny maloleté dieťa sa žalovanej sa narodilo XX. XX. XXXX (č. l. 51 spisu). Z uvedeného vyplývalo, že skutočnosti, na ktoré poukazoval intervenient, boli v rozpore s písomnými dokladmi, nakoľko mailové výzvy pre pána U. boli z 01. februára 2011, ako aj z 18. januára 2011 (č. l. 122, 123 spisu), teda v čase, keď žalovaná vzhľadom na dátum narodenia jej dieťaťa nemohla byť na materskej dovolenke. Tento rozpor odvolací súd vyhodnotil ako potvrdenie skutočnosti, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania skutočnosti reálneho odovzdania finančných prostriedkov žalovanej a nie tretej osobe. Logicky bolo možno dospieť k záveru, že pokiaľ intervenient neodovzdal finančné prostriedky pánovi U., nebol by dôvod, aby ho vyzýval na vrátenie sumy 100.000 eur s príslušenstvom tak, ako to nepochybne vyplývalo z jeho mailov. Táto skutočnosť vyznievala v prospech verzie žalovanej, no rozhodujúcou skutočnosťou je otázka posúdenia unesenia dôkazného bremena. Tieto okolnosti podľa názoru súdu pri ich hodnotení v celkovej situácii do takej miery narušili silu dôkazného prostriedku, ktorý predložil intervenient, a to príjmový doklad podpísaný žalovanou, že odvolací súd dospel k záveru, že tieto finančné prostriedky neboli odovzdané žalovanej, ale tretej osobe. Existencia samotnej listiny, ktorú žalovaná podpísala bez preukázania reálneho odovzdania finančných prostriedkov sama osebe nepostačuje pre unesenie dôkazného bremena ohľadom poskytnutia pôžičky. V tejto súvislosti odvolací súd považoval za prijateľnú argumentáciu žalovanej, že túto listinu podpísala po tom, čo bola vyplnená zo strany intervenienta ako morálnu poistku, ako jej to prezentoval intervenient. Uviedla, že v tom čase mala s intervenientom veľmi dobré obchodné a osobné vzťahy a vedela o tom, že finančné prostriedky boli odovzdané pánovi U.. Ani obsah komunikácie, ktorú predložil intervenient zo strany žalovanej, v ktorom uviedla všeobecne, že mu uhradí svoje dlhy nepovažoval odvolací súd za dostatočne špecifický dôkaz, ktorý by preukazoval skutočnosť, že jednalo sa o komunikáciu, ktorá by sa týkala práve poskytnutia finančnej pôžičky vo výške 100.000 eur. Rovnako tak skutočnosť, na ktorú poukazoval žalobca, ako aj intervenient, a to že, pán U. na majetok, ktorého bol vyhlásený konkurz neuviedol túto pôžičku ako svoj dlh, podľa názoru súdu nemôže zmeniť záver o neunesení dôkazného bremena. Jedná sa len o vedľajší dôkaz, kedy by neúplné a nesprávne informácie podané pánom U. v konaní o konkurz neboli spôsobilé preukázať tvrdenia intervenienta a žalobcu o tom, že finančné prostriedky neboli odovzdané jemu, ale žalovanej.

2.4. Odvolací súd sa nestotožnil s tým, že výpoveď svedkov U. a F. nie je dôveryhodná vzhľadom na časové diskrepancie v ich výpovediach, kedy je nepochybné, že finančné prostriedky boli intervenientom vybraté z bankového účtu o 12:46 a títo svedkovia uviedli, že finančné prostriedky sa preberali v dopoludňajších hodinách. Samotný svedok vo svojej výpovedi poukázal, že bolo to v čase, keď ešte on fyzicky neobedoval, pričom si nepamätal presný čas. Vzhľadom na okolnosť, že sa jednalo o časový okamih uprostred dňa možno uveriť takémuto tvrdeniu svedka, ktorý následne uviedol, že fyzicky obed mal až neskôr po odovzdaní finančných prostriedkov, čo vzhľadom na túto hodinu nie je vylúčené. Táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu nemôže byť rozhodujúcou pre posúdenie vierohodnosti a pravdivosti výpovedí svedkov. Správne súd prvej inštancie poukázal na to, že zo strany žalobcu či intervenienta nebol predložený dôkaz výsluchom priameho svedka, ktorý by bol prítomný pri odovzdávaní finančných prostriedkov. Túto verziu potvrdzuje zamestnanec intervenienta, aj to len z jeho ústneho podania, resp. len nepriamo s tým, že predmetný svedok nebol priamo pri odovzdávaní peňazí.

Reálna povaha zmluvy má zásadný význam pre prax aj v nachádzajúcom súdnom konaní, kde sa od veriteľa, ktorý žaluje na splnenie dlhu zo zmluvy o pôžičke, vyžaduje nielen preukázanie konsenzu veriteľa a dlžníka o uzavretí zmluvy o pôžičke, ale aj preukázanie prenechania druhovo určených vecí veriteľom dlžníkovi. Z hľadiska preukázania odovzdania vecí (peňazí) niektoré všeobecné sudy stanovili, že vyhlásenie dlžníka v písomnej zmluve o pôžičke, podľa ktorého veci (peniaze) prebral, nie je postačujúce. Pri posudzovaní tejto otázky vzhľadom na rozpory vo výpovediach strán sporu odvolací súd prikladal väčšiu váhu listinným dôkazom, ktoré sú v spise založené a z týchto nepochybne vyplýva, že ešte pred obdobím, kedy bola žalovaná na materskej dovolenke, vyzýval intervenient na vrátenie finančných prostriedkov F.. Logickým záverom týchto dôkazov bolo to, že finančné prostriedky neboli odovzdané žalovanej, ale tretej osobe. Z obsahu spisu vyplývalo, že H. U. podpísal čestné prehlásenie o prevzatí finančných prostriedkov od intervenienta dňa 18. 12. 2013, ako to vyplývalo z osvedčeného podpisu v Osvedčovacej knihe mesta Prešov (č. 1. 73 spisu). Vo svojej svedeckej výpovedi to potvrdil pred súdom na pojednávaní dňa 11. 03. 2015. To, že zoznam záväzkov v návrhu na vyhlásenie konkurzu voči svojej osobe zo dňa 31. 10. 2014 tento záväzok neobsahuje, môže byť relevantnou skutočnosťou v konaní o vyhlásení konkurzu, no v súvislosti s hodnotením dôkazov odvolací súd poukázal na skutočnosť, že pri spôsobe hodnotenia dôkazov boli prvoradá listinné dôkazy, ktoré boli založené v spise a nie dôkazy založené na subjektívnych výpovediach, resp. písomných podaniach strán sporu. Je pravdou, že žalovaná predložila čestné vyhlásenie pána U. už v období, kedy tento vzhľadom na premĺčanie vedel, že voči nemu sa nemôže s úspechom intervenient domáhať vrátenia týchto finančných prostriedkov, no táto skutočnosť sama osebe nemôže znamenať záver, že táto verzia nie je pravdivá. Napriek tomu, že pán U. v návrhu na začatie konkurzného konania neoznačil aj svoj záväzok voči intervenientovi, vzhľadom na jeho logickú obranu, nemožno dospieť k záveru, že táto skutočnosť preukazuje záväzok žalovanej voči žalobcovi. Obdobný záver vyplýval aj pre hodnotenie svedeckej výpovede účtovníčky intervenienta, ktorá potvrdila, že žalovaná na výzvu intervenienta priznala existenciu dlhu. Tento však nebol v rozhovore medzi intervenientom a žalovanou konkrétne identifikovaný, pričom odvolací súd túto skutočnosť hodnotil v kontexte vykonaných dôkazov, že nepochybne samotná žalovaná bola zapojená do procesu poskytnutia predmetnej pôžičky. Nepochybne podpísala listinu, ktorou „mala morálne garantovať vrátenie peňazí“. Samotná táto skutočnosť však bez preukázania základnej náležitosti reálneho kontraktu, a to odovzdania finančných prostriedkov nemôže byť rozhodujúca pre posúdenie nároku v merite veci. Na rozdiel od súdu prvej inštancie nebolo možné vychádzať len z časových nezrovnalostí vo výpovedi svedkov U. a F., ktorí tvrdili, že finančné prostriedky od intervenienta prevzali v dopoludňajších hodinách. Bolo nepochybné, že tento vyberal finančné prostriedky z banky o 12:46, no vzhľadom na niekoľko ročný odstup od týchto udalostí po súdne konanie však závery týchto ich výpovedí nemožno prezentovať týmto spôsobom, hlavne vo vzťahu k ostatným listinným dôkazom, ktoré preukazujú, že v rovnaký deň svedok U. vložil finančné prostriedky na svoj osobný účet a následne ich previedol na účet svojej obchodnej spoločnosti. Rovnako tomuto záveru nasvedčuje aj to, že v mailovej komunikácii je vyzývaný intervenient, aby poskytol časový priestor svedkovi U. na vrátenie finančných prostriedkov po tom, čo vykoná určité obchodné aktivity. Bolo nepochybné, že žalovaná určitým spôsobom hrala aktívnu úlohu pri dohadovaní stretnutia medzi intervenientom a svedkom U., no žiaden priamy dôkaz (okrem podpísaného VPD) nepodporil tvrdenia žalobcu o reálnom odovzdaní finančných prostriedkov z jeho strany žalovanej. Samotné podpísanie pokladničného dokladu a len na základe tohto dôkazu, bez toho, aby súd bral do úvahy ostatné skutočnosti, nemožno vyhovieť žalobe. Je pravdou, že pokiaľ by tu neboli iné dôkazy vo forme výpovedí svedkov, mailovej komunikácie, nepochybne by podpísaný pokladničný doklad bol dôkazom, ktorý by mohol zabezpečiť unesenie dôkazného bremena pre žalobcu v spore o vrátenie dlhu z pôžičky, no v tomto individuálnom prípade po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov však nebolo možné dospieť k záveru, že žalobca úspešne uniesol svoje dôkazné bremeno. Nepochybne, ako bolo uvádzané vo vyjadreniach v odvolacom konaní, možno vidieť časovú diskrepanciu vo výpovediach svedkov v neprospech žalovanej, no len samotná konštatácia, že ich tvrdenia nie sú pravdivé z dôvodu toho, že uvádzali čas doobeda a nie poobede, bolo však podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočné založiť nepravdivosť tvrdení svedkov na takomto časovom rozdiely. Svedkovia F. a U. prezentovali skutočnosti, ktoré vnímali bezprostredne a priamo. Títo nie sú v žiadnom oficiálnom vzťahu k stranám sporu, pokiaľ sa týka pracovnej podriadenosti alebo príbuzenských väzieb. Podľa názoru odvolacieho súdu v takejto zložitej situácii ohľadom hodnotenia dôkazov bolo nutné vychádzať z hodnoverných listín, ktoré sú

opatrené dátumom, a ktoré sa nezakladajú na výpovediach či už strán sporu alebo svedkov, ktorí boli v určitom stupni pracovnej podradenosti k stranám sporu či intervenientovi.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k výrokom IV., V., a IV. a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Podľa názoru žalobcu došlo k naplneniu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd nezopakoval dokazovanie spôsobom stanoveným zákonom, ktorý je zároveň potvrdený ustálenou súdnou praxou, čím zasiahol do procesných práv žalobcu. Odvolací súd dospel k odlišným skutkovým záverom o vierohodnosti výpovedí strán sporu a výpovedí svedkov, bez toho, aby odvolací súd opätovne vypočul strany sporu a svedkov. Odvolací súd takto postupoval napriek návrhom právnych zástupcov žalobcu a návrhom právneho zástupcu intervenienta, čím sa dopustil nesprávneho procesného postupu, znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval svoje procesné práva, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v bode 29. odôvodnenia rozsudku napadnutého týmto dovolaním uviedol, že po zopakovaní dokazovania dospel k odlišnému skutkovému záveru, oproti záveru súdu prvej inštancie. Z ďalšieho odôvodnenia predmetného rozsudku, z bodov 30. až 43., vyplýva, že odvolací súd odlišným spôsobom nehodnotil iba listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, ale odlišne vyhodnotil aj skutkové zistenia získané prostredníctvom výpovede strán sporu, intervenienta, výsluchom svedkov H. U., X. F. a svedkyne T. W.. V takom prípade bol odvolací súd podľa názoru dovolateľa povinný, v zmysle § 384 ods. 1 CSP, zopakovať výsluchy uvedených osôb, pokiaľ mienil procesne korektným spôsobom dospieť k odlišným skutkovým záverom. Odvolací súd navyše nerešpektoval postup uložený mu v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/197/2022 zo dňa 26. 10. 2023, pretože nevykonával opätovne dokazovanie, ale iba formálne oboznámil vybrané listinné dôkazy na pojednávaní dňa 27. 03. 2024. Takýto postup však nemožno považovať za náležité vykonanie opätovného dokazovania, pretože odvolací súd opätovne nevypočul ani strany sporu, ani svedkov. Pritom je zrejmé, že odvolací súd zásadne odlišne vyhodnotil svedecké výpovede oproti hodnoteniu dôkazov prvoinštančným súdom. Okresný súd Prešov v zmysle odôvodnenia rozsudku z 26. 04. 2021 uveril výpovedi žalobcu, intervenienta, aj svedkyne T. W., a nimi opísaný skutkový stav považoval súd prvej inštancie za preukázaný. Okresný súd Prešov ďalej vyjadril pochybnosť o pravdivosti tvrdení žalovanej, a tiež o pravdivosti tvrdení svedkov H. U. a X. F.. Z vykonaných výsluchov tak mal súd prvej inštancie za preukázané, že intervenient poskytol žalovanej pôžičku vo výške 100.000 eur, a jedinou pochybnosťou, resp. nepreukázanou skutočnosťou, bola otázka či úrok vo výške 1,5 % uvedený na výdavkovom pokladničnom doklade (č. 1. 12) bol dojednaný za obdobie mesiaca, troch mesiacov, alebo za iné časové obdobie. Oproti tomu, odvolací súd v rozsudku napadnutom týmto dovolaním, v bode 32. odôvodnenia poukázal na rozpory vo výpovedi intervenienta, ktoré sa týkajú otázky preukázania skutočnosti komu boli z jeho strany finančné prostriedky vyplatené. Pričom odvolací súd dospel k záveru, že nebolo preukázané reálne odovzdanie finančných prostriedkov žalovanej. Odlišne ako súd prvej inštancie hodnotil odvolací súd aj výpovede svedkov U. a F., keď v bode 34. odôvodnenia uviedol, že sa nestotožňuje s tým, že by ich výpoveď bola nedôveryhodná. Teda odvolací súd dospel k záveru, že výsluchom týchto svedkov malo byť preukázané, že intervenient odovzdal hotovosť inej osobe a v inej sume, konkrétne pánovi U. a vo výške 98.500 eur. V tom istom bode 34. odôvodnenia odvolací súd vyhodnotil výpoveď svedkyne W. ako nepodstatnú a nepreukazujúcu tvrdenia žalobcu. Pri tak zásadných rozporoch v hodnotení svedeckých výpovedí medzi súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, bol odvolací súd v zmysle rozhodovacej praxe súdov, povinný sám vykonať výsluchy svedkov a strán sporu, aby si tak pripravil rovnocenný podklad pre prípadné odlišné zhodnotenie svedeckého dôkazu. Zásah do procesných práv žalobcu je v prejednávanej veci o to markantnejší, že právni zástupcovia žalobcu a tiež právny zástupca intervenienta vykonávali procesné úkony, ktoré smerovali k opätovnému vypočutiu tak strán sporu, ako aj kľúčových svedkov, priamo odvolacím súdom. Avšak odvolací súd všetky ich návrhy zamietol a nevykonával ani jeden z navrhovaných výsluchov, resp. konfrontácií. Právna zástupkyňa žalobcu JUDr. Miroslava Rosová Husovská, MPH, konajúca v mene Advokátska kancelária ROSOVÁ HUSOVSKÁ, s.r.o., podaním zo dňa 25. 03. 2024 požiadala odvolací súd o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 27. 03. 2024 po tom, čo sa dozvedela, že na pojednávaní sa z objektívnych dôvodov nemôže zúčastniť intervenient. Nakoľko právna zástupkyňa žalobcu navrhla vykonať vzájomnú konfrontáciu medzi

intervenientom a žalovanou, tak navrhovala pojednávanie odročiť na iný termín, kedy sa bude môcť intervenient dostaviť, aby sa riadne zopakovalo dokazovanie. Skutočnosť, že intervenient sa nebude môcť zúčastniť na pojednávaní dňa 27. 03. 2024 oznámil do konania jeho právny zástupca podaním zo dňa 22. 03. 2024, ku ktorému predložil aj letenky zakúpené intervenientom ešte dňa 28. 02. 2024. Z predložených leteniek vyplýva, že intervenient dňa 20. 03. 2024 odcestoval mimo územia Slovenskej republiky na vopred dlhodobo plánovanú dovolenku s predpokladaným termínom návratu dňa 18. 4. 2024. Právny zástupca intervenienta dňa 21. 03. 2024 prevzal predvolanie zasielané mu odvolacím súdom, z ktorého vyplývalo vytýčenie termínu na 27. 03. 2024. Právny zástupca intervenienta tak bezodkladne, nasledujúci pracovný deň doručil podanie zo dňa 22. 03. 2024, ktorým požiadal odvolací súd o odročenie pojednávania, nakoľko intervenient sa nemohol na pojednávanie dostaviť z dôvodu pobytu v zahraničí, kde odcestoval ešte pred tým, ako sa jeho právny zástupca dozvedel o termíne pojednávania. Intervenient mal letenky zakúpené dňa 28. 02. 2024, teda ešte pred tým, ako odvolací súd dňa 05. 03. 2024 určil termín pojednávania a vyhotovil predvolanie naň. Právny zástupca intervenienta v uvedenom podaní navyše uviedol, že jeho klient v prípade opakovaného dokazovania chce vo veci vypovedať a chce byť konfrontovaný so žalovanou. Napriek všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací nevyhovел ani žiadosti právneho zástupcu intervenienta, ani právnej zástupkyne žalobcu, pojednávanie vytýčené na 27. 03. 2024 neodročil, a neumožnil vykonať ani výsluch intervenienta, ani výsluch žalovanej a ani ich vzájomnú konfrontáciu. Nakoniec na pojednávaní dňa 27. 03. 2024 právny zástupca žalobcu Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., substitučne zastúpený Mgr. Jakubom Orságom, advokátom, navrhol vykonať dokazovanie opätovným výsluchom konateľa žalobcu, intervenienta, svedka U. a následne, aby súd umožnil konfrontáciu medzi žalobcom a žalovanou, intervenientom a žalovanou, intervenientom a svedkom U.. Odvolací súd zamietol všetky tieto návrhy, hoci konateľ žalobcu aj žalovaná boli osobne prítomní na pojednávaní, teda nič nebránilo ich vypočutiu a vzájomnej konfrontácii. Až v písomnom vyhotovení rozsudku odvolacieho súdu, sa žalobca v bode 50. odôvodnenia oboznámil s dôvodmi, pre ktoré odvolací súd nevykonával dôkazy, a to: „Odvolací súd postupom podľa § 384 ods. 1 CSP zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu na nariadenom pojednávaní. Návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom intervenienta, žalovanej, žalobcu, ako aj svedkov, ako aj ich konfrontácii boli zamietnuté, nakoľko tieto návrhy sú v rozpore s ustanovením § 384 ods. 3 CSP. Novoty v odvolacom konaní nie sú prípustné s výnimkou dôvodov uvedených v § 366 CSP, pričom ani jeden z týchto dôvodov nebol v konaní preukázaný. Odvolateľom nebol navrhnutý takýto dôkaz, čím je zrejmé, že pripustenie takéhoto dokazovania by bolo v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku ohľadom odvolacieho konania.“ Uvedené právne posúdenie a aplikácia § 384 CSP bolo podľa názoru dovolateľa nesprávna. V danom prípade sa nejednalo o novoty v odvolacom konaní, pretože žalobca a intervenient navrhovali vykonanie dôkazov, ktoré navrhovali už v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré aj pred súdom prvej inštancie vykonané boli a bolo potrebné ich v konaní pred odvolacím súdom zopakovať. Odvolací súd nepostupoval procesne správne, ak v rámci skutkového hodnotenia týchto dôkazov dospel k iným záverom, ako prvoinštančný súd, no napriek tomu odvolací súd tieto dôkazy opätovne nevykonával, a to ani na návrh právnych zástupcov žalobcu a intervenienta. Na tom nič nemení skutočnosť, či odvolateľ, teda žalovaná, navrhoval alebo nenavrhoval vykonanie dôkazov v rámci odvolacieho konania. Procesná aktivita žalovanej je pre aplikáciu ust. § 384 a § 366 CSP v prejednávanej veci irelevantná. Pokiaľ sa odvolací súd pri hodnotení skutkového stavu odchýlil nielen od hodnotenia listinných dôkazov, ale aj od hodnotenia svedeckých výpovedí a účastníckych výpovedí, tak bol v zmysle ust. § 384 CSP povinný vykonať výsluch tak strán sporu, ako aj kľúčových svedkov, ktorých výpovede mienil odvolací súd po skutkovej stránke veci vyhodnotiť odlišne oproti súdu prvej inštancie.

3.2. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania vyvodzovanej z ustanovenia § 42 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že v prejednávanej veci je rozhodnutie súdu závislé od toho, či má odvolací súd obligatórne vykonať opätovný výsluch sporových strán a výsluch svedkov, pokiaľ mieni z týchto dôkazných prostriedkov vyvodiť odlišné skutkové závery, navyše ak niektorá zo strán sporu vykonanie takýchto výsluchov riadne a včas navrhne. Teda položená právna otázka závisí od výkladu a aplikácie procesnoprávných ustanovení § 383 a 384 CSP. V prípade negatívnej odpovede na položenú otázku, by rozhodnutie súdu bolo možné ustáliť za zákonné, aspoň pokiaľ by išlo o otázku dodržania procesnoprávných limitov upravujúcich viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom veci a upravujúcich dokazovanie na odvolacom súde. V prípade pozitívnej odpovede na položenú otázku, by však rozhodnutie súdu bolo

nezákonné, a teda nevyhnutne by muselo byť toto zrušené a vec vrátená na opätovné prejednanie. Alebo ak by v prípade pozitívnej odpovede a po skonštatovaní porušenia ustanovení § 383 a 384 CSP dovolací súd dospel k záveru, že sám môže rozhodnúť vo veci, tak by mal rozhodovať na základe skutkového stavu ustáleného súdom prvého stupňa. Teda v takom prípade mal za to, že by jediným zákonným a správnym rozhodnutím bolo potvrdenie rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/160/2013-414 z 26. 04. 2021. Vzhľadom k vyššie uvedenému mal za to, že od zodpovedania vyššie uvedenej otázky závisí rozhodnutie vo veci samej. Zároveň mal za preukázané, že odvolací súd riešil túto právnu otázku v odvolacom konaní a zároveň na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie, nakoľko z bodov 19., 23., 27. a 29. je zrejmé, že odvolací súd vytýčil pojednávanie na deň 27. 03. 2024, aby zopakoval dokazovanie vykonané na súde prvej inštancie, a následne dospel na základe tohto dokazovania k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, prijal nesprávny právny záver a z toho dôvodu odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil. V prejednávanej veci sa odvolací súd na pojednávaní dňa 27. 03. 2024 odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, v zmysle ktorej má odvolací súd priamo sám vykonať výsluchy svedkov alebo strán sporu, pokiaľ mieni takto vykonané dôkazy hodnotiť po skutkovej stránke odlišným spôsobom oproti súdu prvej inštancie. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom neodôvodnil odklon od tejto ustálenej rozhodovacej praxe. Odvolací súd sa odklonil od uvedenej súdnej praxe aj napriek tomu, že právni zástupcovia žalobcov a právny zástupca intervenienta navrhovali vykonanie výsluchu strán sporu a ďalších svedkov, a to tak v písomných podaniach doručených odvolaciemu súdu pred pojednávaním, ale tiež návrhmi na vykonanie dôkazov prednesenými priamo na pojednávaní dňa 27. 03. 2024. Odvolací súd tieto návrhy na dokazovanie zamietol, a ako vyplýva z bodu 50. napadnutého rozsudku, tak pri rozhodovaní o návrhoch na dokazovanie sa odvolací súd taktiež odklonil od ustálenej súdnej praxe v zmysle rozhodnutí R 64/1966 a R 92/1968.

3.3. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, a to vo vzťahu k II. výroku rozhodnutia odvolacieho súdu.

4.1. Mala za to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sa neuvádza nijaký racionálne a kauzálné vysvetlený skutočný dôvod na zásah do majetkovej sféry spôsobom a rozsahom, ktorý spôsobila nedôvodná žaloba žalobcu, keďže jedine vinou žalobcu a intervenienta, ktorý ho o veci nepravdivo informoval, vznikli žalovanej náklady predstavujúce trovy súdneho sporového konania (súdne poplatky a náklady na odmenu poskytnutých právnych služieb) v nie zanedbateľnej výške, ktorá vyplýva priamo z obsahu súdneho spisu, pričom tieto náklady skutočne predstavovali zásah do jej majetkovej a sociálnej sféry. Odvolací súd vo vzťahu k odôvodneniu predmetného rozhodnutia v dotknutej časti bol s poukazom na bežnú rozhodovaciu prax v obdobných veciach až extrémne strohý, čo spôsobuje, že jeho rozhodnutie je nedostatočné a tým aj ústavne neudržateľné.

4.2. Vzhľadom na uvedené, žalovaná navrhla dovolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu odvolacieho vo vzťahu k výroku II. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalobca uviedol, že dovolanie žalovanej považuje za nedôvodné, a preto navrhol dovolaciemu súdu dovolanie v zmysle ustanovenia § 448 CSP zamietnuť.

6. Žalovaná vo svojich vyjadreniach navrhla dovolaciemu súdu, dovolanie žalobcu zamietnuť v zmysle ustanovenia § 448 CSP.

7. Intervenient vo vzťahu k dovolaniu žalovanej navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie ako neprípustné odmietol, prípadne ako nedôvodné zamietol.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

9. V preskúmvanej veci žalobca vymedzil zmätočnosťnú vadu spočívajúcu v porušení práva na spravodlivý proces tou procesnou okolnosťou [§ 420 písm. f) CSP], že odvolací súd nezopakoval dokazovanie spôsobom stanoveným zákonom, ktorý je zároveň potvrdený ustálenou súdnou praxou, čím zasiahol do procesných práv žalobcu. Odvolací súd pritom dospel k odlišným skutkovým záverom o vierohodnosti výpovedí strán sporu a výpovedí svedkov, bez toho, aby opätovne vypočul strany sporu a svedkov. Postupoval tak napriek návrhom právnych zástupcov žalobcu a návrhom právneho zástupcu intervenienta, čím sa dopustil nesprávneho procesného postupu, znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval svoje procesné práva, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Odvolací súd v bode 50 uviedol nasledovné:

„50. Odvolací súd postupom podľa § 384 ods. 1 CSP zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu na nariadenom pojednávaní. Návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom intervenienta, žalovanej, žalobcu, ako aj svedkov, ako aj ich konfrontácii boli zamietnuté, nakoľko tieto návrhy sú v rozpore s ustanovením § 384 ods. 3 CSP. Novoty v odvolacom konaní nie sú prípustné s výnimkou dôvodov uvedených v § 366 CSP, pričom ani jeden z týchto dôvodov nebol v konaní preukázaný. Odvolateľom nebol navrhnutý takýto dôkaz, čím je zrejmé, že pripustenie takéhoto dokazovania by bolo v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku ohľadom odvolacieho konania.“

9.2. V zmysle ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

9.2.1. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany - pozri § 373 ods. 4 CSP) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutkových tvrdení a dôkazných návrhov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1. taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týká - § 366 písm. a) až c)], 2. neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie.

9.3. Vzhľadom na uvedené a obsah spisu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade sa nejednalo o novoty v odvolacom konaní tak, ako to odvolací súd vo vyššie citovanom bode 50. uviedol, pretože žalobca a intervenient navrhovali vykonanie dôkazov, ktoré navrhovali už v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré aj pred súdom prvej inštancie vykonané boli avšak vzhľadom na zmenu rozhodnutia bolo potrebné ich v konaní pred odvolacím súdom zopakovať. Odvolací súd nepostupoval procesne správne, ak v rámci skutkového hodnotenia týchto dôkazov dospel k iným záverom, ako prvoinštančný súd, no napriek tomu odvolací súd tieto dôkazy opätovne nevykonával. Pokiaľ mal odvolací súd za to, že navrhovaný spôsob vykonania dokazovania v podobe konfrontácie je nevyhnutné považovať za novotu v konaní, opätovne dovolací súd konštatuje, že nepostupoval správne, pretože sa jednalo iba o navrhnutý spôsob vykonania dôkazu výsluchu svedka potrebný pre dostatočné ustálenie skutkového stavu veci a nie nový navrhovaný dôkaz.

9.4. Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd odlišným spôsobom nehodnotil iba listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise, ale odlišne vyhodnotil aj skutkové zistenia získané prostredníctvom výpovede strán sporu, intervenienta, výsluchom svedkov H. U., X. F. a svedkyne T. W., pričom v takom prípade bol odvolací súd podľa názoru dovolateľa povinný, v zmysle § 384 ods. 1 CSP, zopakovať výsluchy uvedených osôb, pokiaľ mienil procesne korektným spôsobom dospieť k odlišným skutkovým záverom, dovolací súd uvádza, že ak odvolací súd v bode 48 rozhodnutia uviedol, že odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vyslovený právny názor zmení, uviedol tak správne, avšak nie v danej prejednávanej veci, nakoľko aj vyhodnotenie dôkazov musí mať oporu vo vykonaných dôkazoch, čomu tak v danom prípade nie je.

9.4.1. Ak úlohou odvolacieho súdu v zmysle predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia bolo nutné opätovné preverenie vierohodnosti svedeckých výpovedí, možnosti prevzatia tvrdenej pôžičky treťou

osobou alebo žalovanou, ako aj dôvody podpisu VPD žalovanou ako morálneho záväzku, pričom v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetný záver, ku ktorému dospel nie je v rozpore s predchádzajúcim zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, ba naopak po doplnení dokazovania boli sporné skutočnosti odstránené a skutkový stav bol objasnený dostatočne pre rozhodnutie vo veci samej, dovolací súd vzhľadom na obsah spisu konštatuje, že svojím procesným postupom porušil dovolateľove právo na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

9.4.2. Pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie výlučne na listinných dôkazoch bez toho, aby vzal do úvahy svedecké výpovede, vykonal navrhovanú konfrontáciu svedkov, založil svoje rozhodnutie na neúplnom základe na zmenu rozhodnutia, nakoľko v zmysle ustanovenia § 388 CSP je povinnosťou odvolacieho súdu pri zmene rozhodnutia, ak nie je možné rozhodnutie potvrdiť, pretože odvolanie je úplne alebo sčasti dôvodné a zároveň tu nie sú dané dôvody pre zrušenie rozhodnutia, preskúmať skutkovú i právnu stránku veci a meritórne rozhodnúť.

9.4.3. Dovolací súd poukazuje tiež na to, že závery uvedené v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu sú v rozpore so samotným obsahom spisu, nakoľko po predložení potvrdenia o zaplatení žalobcu, mala práve žalovaná preukazovať opak tvrdeného, pričom však z obsahu spisu vyplýva, že samotná žalovaná bola vo svojich výpovediach rozporuplná, keď v podanom odpore zo dňa 23. 05. 2013 (č. I. 21), proti platobnému rozkazu zo dňa 03. 05. 2013 nezmienila o žiadnej „morálnej garancii,“ ani o tom, že pôžička bola poskytnutá inej osobe. Na tieto relevantné otázky odvolací súd však nedal žiadne odpovede.

9.4.4. Pokiaľ odvolací súd v bode 43 uviedol, že svedkovia F. a U. prezentovali skutočnosti, ktoré vnímali bezprostredne a priamo, pričom títo nie sú v žiadnom oficiálnom vzťahu k stranám sporu, pokiaľ sa týka pracovnej podriadenosti alebo príbuzenských väzieb, dovolací súd konštatuje, že nemožno zistiť na základe akých skutočností odvolací súd k predmetnému dospel, keď žalovaná sama uviedla, že pán U. bol jej obchodný partner.

9.5. Vzhľadom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že pokiaľ dovolateľ namietal aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, namietal tak dôvodne. Odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s obsahom spisového materiálu a jeho záver uvedený v odôvodnení je nejasný, vnútorne rozporný, bez uvedenia jasných dôvodov, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

10. Na základe uvedeného, dovolanie žalobcu je za takejto situácie dôvodné, pretože v ňom opodstatnene namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby ako strana uskutočňoval jemu patriace procesné práva v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP), preto sa dovolací súd ďalšími námietkami nezaoberal, pričom ako súvisiaci výrok zrušil aj výrok o náhrade trov konania.

11. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.